

LÁSZLÓFFY ALADÁR

A védőszenthez

*Gyermekleány, Szent Johanna,
páncél évek öreganyja,
folyton forrong, folyton lázad,
el ne hagyd ezért hazádat,*

*folyton guillotinoz s rombol,
istálló lesz templomokból,
elfajzik a nemesember,
múltja szemétdombnak sem kell,*

*s aki harci dobót hangol
határain: mongol, angol,
vagy csak török, muszka-medve,
besétál a szüretekre,*

*feltöri a fehérnépet,
felfal órát, tyúkot, képet,
a férfiak mind megholtak
vagy csak gyáván bujdokolnak.*

*De te azért le ne mondjál,
amiért a halál ott áll,
egyedül neked nem árthat,
védelmezd szegény hazánkat,*

*acélmellű öreganyja,
leánygyermek szentjohanna:
ha te megvonod kegyelmed,
nem lesz aki továbbsszenved.*

*Márpedig a szenvedélyes
fájnokoknak ez is édes:
keserű hanyatlás sorsunk,
no de franciák mi voltunk.*

Ad Sagittas

*A régi heg még megremeg:
a poszt-karoling Schengenek,
melyek fabódéi mögött
egy ringyó nyugat vetkőzött,
egy pre-atlanti láthatár,
s a napban úszó tengerár –
csoda ha magyar, hun, tatár
kíváncsi lett, kíváncsi volt,
hogy milyen ott az ágy, a bolt,
hogy visongnak az asszonyok?
és egyet-egyet elhozott ...
Utánuk tőlünk vitte ám
százezerszámra Szolimán,
mint sárkánynak járó adót.
Mert magyar Schengen sose volt:
hozzánk az ellenség, barát
csak bekormányozta lovát,
s ameddig erőnknel valánk,
nagy szálloda volt széphazánk,
utána gyarmattá lapult,
a zsoldos-horda legyalult,
és öltenek, és vertenek ...
A régi heg már nem remeg,
minden atlanti otthonos,
csak sebesült a két Szamos,
Sebes Körös és Holt-Maros,
hát SALVE NOS, ó salve nos!*